

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **T. N.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2013, čj. OAM-176/ZA-ZA05-ZA08-2012, **t a k t o :**

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojil podanou žalobou proti rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě žalobce namítal pochybení správního orgánu, spočívající v porušení ust. §§ 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu, žalovanému vytýkal, že nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřil si dostatek podkladů a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo, uváděl, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 – 14a) cit. zákona. V doplnění žaloby se uvádí, že žalobce odjel z Arménie spolu s bratry a matkou, jsou jezidské národnosti a zem opustili z důvodu konverze ke křesťanství, tedy z náboženského důvodu a též pro pronásledování ze strany otce a jeho rodinných příslušníků, kteří chtějí očistit své jméno a pomstít se, rovněž z obavy z pronásledování ze strany jezidů. Před odjezdem obdržel povolávací rozkaz, na vojenskou službu však včas nenastoupil a obává se proto uložení trestu odnětí svobody pro vyhýbání se nástupu na základní vojenskou službu. Výkon vojenské

služby je však zcela v rozporu s jeho náboženstvím a přesvědčením. Společně s rodinou se žalobce obává návratu do země původu, zabítí ze cti. Žalovaný se neseznámil se situací žalobce a jeho rodiny dostatečným způsobem, neobstaral si potřebné podklady, informace jsou pouze obecného charakteru, v případě rodiny žalobce existují však zcela konkrétní důvody. Obava z pronásledování ze strany Jezidů je doložena Potvrzením Jezidského národního svazu, který nedoporučil návrat rodiny do Arménie, žalovaný si však neobstaral žádné konkrétní informace. Správní orgán se dále nevypořádal ani s tvrzenou hrozbou krevní msty s cílem očisty jména ze strany otce. Žalobce připomíná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konkrétně 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008 a další, zabývající se stavem důkazní nouze a rozložením důkazního břemene ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, kdy je prokazováním jednotlivých fakt povinen žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k žádosti maximální možné množství důkazů, a to jak ve prospěch, tak neprospěch žadatele. O tomto pojednává konkrétně rozhodnutí téhož soudu ze dne 25. 10. 2012, učiněného pod sp. zn. 4 Azs 21/2012-39. Z tvrzení správního orgánu lze dovodit, že žalobce má ve vlasti k dispozici nástroje, kterými může účinně bránit svá práva, tvrzení však se neopírá o žádný důkaz. Žalovaný se tak nevypořádal s informacemi o přístupu k soudům či jiným příslušným státním orgánům, v souladu s čl. 7 odst. 2 Směrnice Rady 2004/83/ES554, kdy ochrana je poskytována, jestliže stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mj. zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání, představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy a žadatel má k této ochraně přístup. V případě žalobce, i když je pronásledovatelem soukromá osoba, žadatelům přístup k ochraně může být omezen nebo zcela znemožněn, čímž se žalovaný nezabýval a neprovedl z různých aktuálních a vyvážených zdrojů žádné dokazování. V žádosti žalobce též zmínil problém nástupu na vojenskou službu a žalovaný odkazuje na Příručku UNHCR z ledna r. 1992. Dle ní může být osoba vyhýbající se vojenské službě považována za uprchlíka, pokud bude prokázáno, že by byla za tento vojenský trestný čin vystavena nepřiměřeně přísnému trestu z azylově relevantního důvodu a dále výkon vojenské služby by vyžadoval účast jedince na vojenských akcích, které jsou v rozporu, kromě jiného, s jeho náboženským nebo morálním přesvědčením. Žalovaný se nepřiměřeností případného trestu nezabýval a neobstaral si potřebné informace. Žalobce odkazuje na zprávu Amnesty International z 23. května 2013, která popisuje případ 17ti Svědků Jehovových, kteří se obrátili na ESLP s žalobou na porušení práva na svobodu vyznání a náboženského přesvědčení, proti Arménii, kde byli stíháni a následně odsouzeni a vězněni z důvodu opuštění náhradní vojenské služby poté, co zjistili, že ta je pod armádním dohledem. Žalovaný si sice obstaral zprávu MZV USA k stavu dodržování lidských práv v Arménii, informacemi, které jsou zde uvedeny ohledně vojenské služby, se však nezabýval. Zde se uvádí mj., že stále přetrvávají problémy úmrtí v armádě mimo bojové akce, z dřívějších zpráv plyne, že k úmrtím dochází v důsledku špatného zacházení nebo týrání a případy nejsou ve většině vůbec prošetřovány a odpovědné osoby stíhány. Zpráva Human Rights Watch z r. 2013 uvádí, že do října 2012 bylo zdokumentováno 29 úmrtí v armádě mimo bojové akce, včetně 7 sebevražd, dle místních lidskoprávních skupin ministr obrany selhal při vedení adekvátního vyšetřování těchto případů. Žalobce by se musel po návratu do země původu registrovat u vojenského povolávacího orgánu, s ohledem na nepřiměřenost trestu za vyhýbání se vojenské službě, s ohledem na situaci v arménských věznicích a poměry v arménské armádě – přetrvává mučení, šikana, bití, dochází k smrtelným zraněním

vojáků mimo vojenské bojové akce, nelze vyloučit, že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy (mučení, nelidské či ponižující zacházení). Každá podaná žádost o mezinárodní ochranu se přitom, jak sám žalovaný uvádí, musí posuzovat individuálně, na základě žalobcem sdělených skutečností a na pozadí informací z nezávislých a objektivních zdrojů. Žalovaný se nezabýval posouzením žalobcovy žádosti ve spojení s žádostí jeho matky, neobstaral si relevantní informace a těmi, které si obstaral, se prakticky nezabýval.

Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 10. dubna 2014 plyne, že s námitkami žalobce nemůže souhlasit, neboť neprokazují namítaná porušení správního řádu či ustanovení zákona o azylu. Správní orgán odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi, dále pak informace o zemi původu a samotné rozhodnutí ve věci, které je v souladu se zákonem o azylu i s jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si i potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které žalovaný považuje za zcela dostatečné pro daný případ. Problémy s otcem měl žalobce na území Ruské federace, kde od r. 2002 společně žili a kde se otec zdržuje dosud, o rodinu nejeví zájem. V rámci země původu má žalobce možnost využít vnitřního přesídlení na jiné místo, kde žádná osoba o jeho příklonu ke křesťanské víře není obeznámena a kde bude v bezpečí, pokud by se otec do Arménie vrátil. Žalobce sdělil, že po návratu z RF do Arménie pobýval v bezpečí u prarodičů a v souvislosti s náboženskou konverzí ani žádné potíže v zemi původu neměl. Křesťané v Arménii tvoří drtivou náboženskou většinu (Jezidé pouze 1,3 %), proto žalovaný neshledal důvod, proč by žalobci v případě ohrožení ze strany Jezidů byla odmítnuta pomoc příslušných arménských úřadů, navíc tito žádný vliv na politiku státu a státních orgánů nemají. V případě potíží tak má žalobce možnost obrátit se na příslušné orgány země se svojí žádostí o pomoc. K výkonu vojenské služby pak žalovaný uvádí, že se jedná o povinnost danou zákonem vůči státu (a to i v některých zemích EU), případný postih v této souvislosti (nenastoupení, dezerce apod.) nelze považovat za pronásledování státní moci ve smyslu zákona o azylu. K úmrtím vojáků během této služby či šikaně dochází více či méně pravděpodobně ve všech armádách, ti, kdož byli šikanováni v úvodu výkonu, opět po odchodu starších vojáků šikanují nastoupivší brance. Jedná se o specifiku vojenského prostředí, které je různou mírou šikanozních praktik infikované. Sám žalobce má v zemi původu ovšem možnost vykonat náhradní vojenskou službu, která je v zemi zavedena od r. 2004, čímž se takovému problému vyhne. Žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, podmínky pro určitou formu udělení mezinárodní ochrany nesplňuje. Žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Z žalobcovy repliky ze dne 16. 5. 2014 vyplývá, že s odkazem na výše cit. Směrnici Rady (kvalifikační směrnici), měl žalovaný posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany s ohledem na všechny významné skutečnosti týkající se země původu v době rozhodování o žádosti, včetně právních předpisů země původu a způsobu jejich uplatňování, významná prohlášení a dokumenty předložené žadatelem, včetně informací o tom, zda žadatel byl nebo mohl být pronásledován či utrpěl nebo mohl utrpět vážnou újmu, jakož i konkrétní postavení a osobní situaci žadatele. Žalovaný si však žádnou informaci ke konkrétním tvrzením žalobce neopatřil. Rozhodnutí žalovaného je opřeno o skutečnosti, v řízení nezjišťované.

Rozhodnutí žalovaného je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, v uvedených souvislostech poukazuje žalobce na rozhodnutí NSS čj. 2 Ads 58/2003 z 4. 12. 2003, 4 Azs 4/2003 ze dne 29. 10. 2003 a 4 Azs 21/2012 ze dne 25. 10. 2012, v němž NSS zdůraznil nutnost získání maxima možných informací, vztahujících se k situaci žadatele. K možnosti přesídlení pak žalobce na základě kvalifikační směrnice a rozhodnutí NSS 5 Azs 40/2009 namítá, že z napadeného rozhodnutí není patrné, která konkrétní část země původu je pro žadatele možným útočištěm před hroící újmou, neboť by musela být dostupná pro žadatele a možnost ochrany by musela být skutečná a efektivní. Co do problematiky vojenské služby pak žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2011, čj. 8 Azs 13/2011-91, dle kterého čl. 3 Úmluvy upravuje závazek státu nevystavit žádnou osobu reálnému nebezpečí vážné újmy, dle zprávy MZV z 26. 1. 2007 jsou žadatelé o azyl po návratu do Arménie monitorováni, v souvislosti s vyhýbáním se vojenské službě jim hrozí i trestní stíhání a NSS uvedl, že v takovém případě je nutné zkoumat nejen teoretickou, ale i praktickou možnost výkonu vojenské služby alternativní formou. Žalovaný se však s teoretickou možností takového výkonu ve svém rozhodnutí nevypořádal. Je proto navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Soud nařídil projednání věci na den 11. 8. 2014, spolu s věcí 29 Az 25/2013 (žalobkyně A. G. a nezl. syn E. T. – matka a bratr žalobce). Věc pod sp. zn. 29 Az 25/2013 byla týž den projednána, ve věci žalobce však došlo k návrhu na rozhodnutí věci bez jednání, když žalobce netrval na své přítomnosti u jednání soudu, žalovaný se k návrhu připojil a soud mu vyhověl.

Ze správního spisu je patrné, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 19. 6. 2012, uvedl, že je státním občanem Arménie, národnosti jezdi. Je svobodný, nar. 14. 3. 1994, současně s ním žádá i matka a dva bratři. Od r. 2002 do r. 2008 žil v Rusku, od léta 2008 do května 2012 v Jerevanu v Arménii. Jeho náboženským vyznáním je křesťanství, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu nevykonával. Má nedokončené SŠ vzdělání, nikdy nepracoval. Jako důvod opuštění vlasti žalobce označil pronásledování otce, pronásledovala je i komunita, poté, co konvertovali ke křesťanství. Mafiánští bosové, pro které otec pracuje, mu nařídili, aby je zlikvidoval, protože se odvážili ho opustit a přejít k jiné víře. Otec matku často fyzicky napadal, nejhorší pronásledování začalo, když ho opustili. Komunita má vazby na policii, takže tam nemohli, museli se někde schovat. Policie by je ale před komunitou neochránila. Žalobce přicestoval s rodinou letecky z Ukrajiny, 7. 6. 2012. Chtěl by dostat šanci žít v klidu. Dne 27. 6. 2012 byl s žalobcem proveden pohovor, popsal cestu z vlasti, když 24. 5. 2012 odjeli autobusem z Arménie, přes Gruzii do Minerálních Vod v Rusku, jídlo měli s sebou, takže z autobusu nevycházel. Tam se matka seznámila s jednou ženou, která je pak zavezla autem do Kyjeva, kde asi 12 dní pobýli, jeli s matkou na letiště a řekla jim, že již brzo budou v bezpečí. Pasy měla matka u sebe, byly ruské, řekla mu, ať se o to nezajímá. Žalobce se narodil v Jerevanu, když mu byly asi 4 roky, odjeli do Ruska, do Jekatěrinburgu. Měl chodit do školy, ale spíše tam nechodil, neměli peníze, otec se o nic nestaral. Několik dní nebyl doma, pak přišel opilý a vyvolával hádky a rvačky. Neměl k nim vůbec vztah, neplnil své rodičovské povinnosti. Otec bil matku, žili s ním asi 4 nebo 5 let. Jednou je matka vyzvedla ve škole celá od krve, říkala, že nejmladší bratr spadl ze schodů, lékaři ho ošetřili, pobýli u jedné staré paní asi 3 týdny. Žili jako tuláci, sbírali pivní láhve. Několik dní byli v klášteře, také na zahradě mateřské školky. Pak jeli do Nižného Tagilu, našli Armény a odjeli do Arménie, kde

na ně čekal strýc. Tam začal chodit do 5. nebo 6. třídy. Na problémy z Ruska se snažil zapomenout. Žili u strýce v Avanu, což je část Jerevanu, do školy je strýc vozil do Ečmiadzinu do ruské školy. Strýc měl ovšem také finanční problémy, nemohl je uživit, neměli ani potřebné pomůcky do školy. Při odjezdu měl dokončenou 9. třídu. S otcem měli problémy v Rusku, ale jednou zavolala sestřenice matky, která je manželkou příbuzného otce, že je chce zabít za přestoupení na jinou víru. V jejich rodě existuje zákon, že pokud někdo změní víru, mají ostatní členové právo ho zabít. Víru změnili ještě v Rusku, otec se tam stýkal se špatnými lidmi. V Arménii raději nevycházeli, strýc je vozil do školy a čekal na ně. K dotazu, kdy chodil do práce, žalobce uvedl, že neměl stálé zaměstnání, vydělával si příležitostně. Žili s nimi ještě prarodiče a teta. Babička dostávala důchod, dědeček se snažil si přivydělat, vozil různé náklady a lidi autem. Do školy také nejezdili každý den. Celou tu dobu pobytu v Arménii je otec hledal, když se dozvěděl, kde jsou, chtěl je zabít. Strýc prodal krávu, aby měli peníze na cestu. V Rusku slýchal nářky, že je tmavý, v Arménii žádné problémy neměl, na policii se ale neobrátili, báli se, že by to nepomohlo. Oni neviděli smysl v tom, aby uctívali matrace a slunce, začali věřit v jednoho Boha a velmi jim to pomohlo. Pokřtěni byli v pravoslavném kostele, měli bílé pláště a pop je poléval vodou, byl malý, stalo se to před 10 – 12 lety. Když otec bil matku a z bytu se ozýval křik, přijela policie, kterou zřejmě zavolali sousedé, otec se s nimi bavil venku a oni pak odjeli. Matka jim vyprávěla, že ji provdali ve 14 letech, otec ji bil již v Arménii, rodina ji neměla ráda. Žalobce věří v Boha, často se modlí a čte Bibli. V Arménii do kostela nechodili, jenom se doma modlili. Otec má velké příbuzenstvo, přestěhovat se v Arménii nemělo smysl. Jinak za dobu pobytu v Arménii neměl žalobce žádné problémy. O mezinárodní ochranu požádal, protože jim hrozí nebezpečí, chtějí žít v klidu. Jednou psal strýci přes internet. Vrátit se nemůže, i když uplynula dlouhá doba, příbuzní otce by je našli, Arménie se připravuje na válku, povolává mladé muže a žalobce bude muset nastoupit do armády. Žalobce je s matkou a bratry stále pohromadě, vzájemně se podporují a dávají si naději, že budou normálně žít. Již dostal povolávací rozkaz, bylo to před odjezdem. V březnu mu bylo 18 let, a pokud by se vrátil, hrozí mu vězení, že se včas nedostavil. Báł se dostavit na komisariát, že by ho mohli příbuzní najít, ale on slíbil matce, že jí bude stále nablízku. O alternativním výkonu vojenské služby nic neví, nic takového neexistuje, člověk musí do armády, na dva roky. O žádosti o polské vízum z března 2012, které má v pase, nic neví, ani o tom, že měl v lednu 2012 odletět z Arménie do Ruska. Vše s pasy zařizovala matka, on nic neví. Dne 14. 10. 2013 byl žalobce seznámen s podklady, které si žalovaný zaopatřil za účelem posouzení jeho situace a žádosti. Žadatel uvedl, že se s nimi chce seznámit, uvedl, že neví, zda o tom mluvil jeho bratr, nicméně on má určité problémy se službou v armádě, jeho strýci řekli, že je v celonárodním pátrání, protože utekl před ZVS, že se má okamžitě vrátit, ale i tak že bude odsouzen za vyhýbání se nástupu na ZVS, sloužit bude teprve potom. Ovšem on přestoupil nyní na pravou víru a nesmí vzít podle ní zbraň do ruky. Mají nyní zostřené vztahy s příslušníky své národnosti, ale udržují styky s babičkou, ta je nemocná. Děda jim vždy řekne, co všechno je čeká, za to, že přijali jinou víru. Když byli v Arménii, ještě ji neměli, byli sice křesťané, ale ještě nebyli pokřtěni. S informacemi žalovaného souhlasí, jezidé jsou „stát ve státě“, dělají si, co chtějí, mají své vlastní zákony, státní moc se do jejich záležitostí nevměšuje, říkají, že je to jejich záležitost víry. Proto nikdy nebyl žádný problém státní moci s jezidy, protože např. u soudu nemohou vystupovat ani jako svědci, tam se musí přísahat na bibli, nebo na korán, to oni nemohou. Doplnění podkladů žalobce nenavrhol.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů

osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud je v daném případě přesvědčen, po přezkoumání věci, že žalovaný správní orgán v průběhu správního řízení zásadnějším způsobem nepochybil, a to v žádném, žalobou namítaném směru. Žaloba vyčítá žalovanému, že si nezabezpečil materiály, potřebné pro posouzení nebezpečí, které mělo rodině hrozit ze strany Jezidské komunity. Zde soud konstatuje, že se o žádném nebezpečí, které by žalobci, jeho matce a sourozencům hrozilo, nezmiňuje, naopak, uváděl, že v Arménii po návratu z Ruska žili bez problémů. Hrozbu odvozuje od telefonátu příbuzné, která měla strýci sdělit, že se je otec chystá zabít a ať co nejdříve odjedou. Žalovanému pak matka žalobce předložila potvrzení Jezidského národního svazu, s jehož věrohodností se soud vypořádal ve svém rozhodnutí sp. zn. 29 Az 25/2013 ze dne 15. 8. 2014, kdy, jak uvádí shora, došlo k rozhodnutí ve věci žaloby matky žalobce i jeho bratrů. Zde soud jasně konstatoval, že matka žalobce sdělila soudu, že o toto dobrozdání požádala po příjezdu do ČR, přípis komunity nese datum 4. 6. 2012 a rodina do ČR přicestovala 7. 6. 2012, což samo o sobě naprosto znevěrohodňuje její výpověď. Navíc je zcela nelogické, proč by se žalobkyně obracela na Jezidský národní svaz po odjezdu ze země původu, když na druhou stranu uváděla, že ze země museli odjet, protože se obávali pomsty ze strany Jezidů a nechtěli, aby komunita zjistila jejich pobyt. Soud je přesvědčen, že pokud žalobce sám nepředložil žádný dokument a správní orgán se s ním vypořádal ve věci matky žalobce, s tím, že žalobce jinou argumentaci neuvedl, žalovaný neměl žádný důvod domýšlet skutečnosti, které by měly vést k dalšímu dokazování. K dalším námitkám pak soud poukazuje na zásadní rozpor ve skutečnostech, žalobcem uváděných. Jedná se o jeho výrok o tom, že po přestupu na křesťanskou víru byli v pravoslavném kostele v Rusku pokřtěni, pop je poléval vodou, žalobce byl tehdy malý, bylo mu 8 – 10 let. Téměř po roce však správnímu orgánu sdělil, že když byli v Arménii, ještě víru neměli, nebyli pokřtěni. Soud je toho názoru, že i tato informace rozhodně k závěru o věrohodnosti žalobcových tvrzení nepřispívá. V žádném případě však soud neshledal v žalobcově výpovědi jakoukoliv seriózní skutečnost, z níž by mohl odvinout závěr, že mu v zemi původu hrozilo azylově relevantní pronásledování ze strany jezidské komunity. Pokud se pak týče žalobcem uváděných obav z pronásledování a hrozby ohrožení života ze strany otce, je potřebné vidět, že po celou dobu pobytu žalobce v Arménii, kam rodina přesídlila po rozvodu rodičů zpět k rodině matky, otec rodinu nevyhledal, nedal o sobě vědět, konečně, nejevil o ni seriózní zájem ani v rámci celého pobytu rodiny v Rusku. Je logické, že pokud by jakýkoliv zájem o rodinu měl, hledal by ji, znal její ekonomickou situaci, zcela jistě nejdříve u rodiny. To, že se tak prakticky po dobu několika let nestalo, tvrzení žalobce o vážném ohrožení nnesvědčí. Jak matka žalobce, tak bratři nejprve tvrdili, že víru změnili již v Rusku, kde byli i pokřtěni, o čemž otec věděl, není jediný důvod pro to, domýšlet, že po 5 – 6 letech by otec pojal záměr pro uváděný důvod svoji bývalou manželku a syny zabít. Ze zprávy, kterou soud cituje v rozhodnutí o žalobě matky žalobce, která pojednává o jezidismu, ani žádná taková zvyklost rozhodně neplyne. Jako další důvod, který vedl žalobce k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je pak uváděna obava žalobce z toho, že by byl v případě návratu trestán za nenastoupení vojenské služby. V tomto směru soud připomíná, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil

žalovanému, že v Arménii se chystá válka, má věk, kdy by musel nastoupit do armády, ale oni čtyři jsou stále pohromadě, podporují se. Dostal povolávací rozkaz, hrozí mu vězení za to, že se nedostavil včas. Alternativní výkon vojenské služby neexistuje. Při seznámení se s podklady žalovaného v říjnu 2013 pak žalobce sdělil, že má určité problémy se službou v armádě, pokud se vrátí, bude odsouzen za vyhýbání se ZVS. Takto obecné sdělení žalobce vede soud k aplikaci judikatury NSS, kdy např. dne 29. 3. 2004 rozhodl pod čj. 5 Azs 4/2004 v tom smyslu, že odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a soud zde doplňuje, že nemůže být ani důvodem pro případnou aplikaci ustanovení § 14 a) cit. zákona. Obdobný závěr popisuje i rozhodnutí 2 Azs 15/2003 ze dne 10. 10. 2003, případně rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 7. 1994 čj. 6 A 502/94. O tom, že alternativní služba v zemi původu žalobce existuje, konečně hovoří sama žaloba, když poukazuje na skutečnost, že ESLP vyhověl žalobě Svědků Jehovových, kteří si stěžovali, že tato je pod dohledem armády. Problémem žalobce, o nichž hovořil ve vztahu k výkonu ZVS, se správní orgán zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí, vysvětlil, proč k obecnému výroku žalobce problém za azylově relevantní nepovažuje, neboť k jeho sdělení nemůže dospět k závěru o oprávněnosti důvodných obav z pronásledování a argumentoval v tomto směru rozhodnutím NSS ze dne 22. 12. 2004, čj. 7 Azs 321/2004. Popsal i skutečnost, že obavy z možného trestního stíhání, případné potrestání za vyhýbání se nástupu vojenské služby samy o sobě nepředstavují obavy z pronásledování dle zákona o azylu. V žalobě jsou pak namítány problémy, které existují v armádě Arménie, žalovaný se k těmto námitkám vyjádřil tak, že vojenská povinnost je povinnost brance vůči státu a případný postih v této souvislosti nelze považovat za pronásledování státní mocí ve smyslu zákona o azylu. K úmrtím či šikaně vojáků během této služby dochází více či méně pravděpodobně ve všech armádách, jedná se o specifiku vojenského prostředí, náhradní vojenská služba je v zemi zavedena již od r. 2004. Zde soud doplňuje, že k obecnému sdělení žalobce v průběhu správního řízení považuje vypořádání se s tímto problémem, které správní orgán provedl ve svém rozhodnutí ponejvíce na str. 4, jak uvedeno výše, vcelku za dostatečné, k žalobním námitkám žalobce pak argumentoval žalovaný ve svém vyjádření, s tímto soud souhlasí. Dle přesvědčení soudu žalobce neuvedl v souvislosti s povinností nástupu na ZVS žádný azylově relevantní důvod, který by mohl vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Správní orgán nevydal ve věci žalobce rozhodnutí, které by bylo v rozporu se zákonem o azylu či správním řádem, soud neshledal žádnou vadu řízení, žalobě soud nevyhověl a zamítl ji jako nedůvodnou, s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 15. srpna 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně